

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: D. L., narozený X, bytem N. H.,
zastoupený: Mgr. Ondřej Hála, advokát, se sídlem Plynářská 671,
280 02 Kolín IV,

proti
žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, 306 13
Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 8.10.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.8.2019 č.j. PK-VVŽÚ/4950/19,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8.8.2019 č.j. PK-VVŽÚ/4950/19 a jemu předcházející rozhodnutí Města Třemošná, Komise pro projednávání přestupků, ze dne 15.5.2019 č.j. SPIS-MUTE-4630/2017/HSO/BKr se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení k rukám advokáta Mgr. Ondřeje Hály ve výši 15 342 Kč na účet č. 1151257000/2700, VS 92018, a to ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou ze dne 8.10.2019** se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 8.8.2019, č.j. PK-VVŽÚ/4950/19, jímž bylo rozhodnuto o jeho odvolání proti rozhodnutí Města Třemošná ze dne 15.5.2018 č.j. SPIS-MUTE-4630/2017/HSO/BKr tak, že bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně (tj. Město Třemošná), kterým bylo ve výroku I. rozhodnuto o vině žalobce z přestupku proti majetku dle § 8 odst. 1 písm. a) bod 3. zákona č. 251/2016 Sb. o některých přestupcích (dále jen **zákon o některých přestupcích**), kterého se měl dopustit tím, že dne 15.9.2017 v době od 18:03 hodin do 18:34 v obci Třemošná, Keramická 1073, v provozovně Pizzeria Třemošná, měl odmítnout zaplatit útratu za objednané jídlo ve výši 411 Kč, neboť v něm X. a žalobce měli najít vlasy, a přitom žalobce neměl postupovat obvyklým způsobem pro reklamaci. Jeho jednání mělo být předem připravené, čímž se měl dopustit přestupku proti majetku tím, že měl úmyslně způsobit škodu na cizím majetku podvodem (dále také jako **předmětný přestupek**).
2. **V podané žalobě** nejdříve žalobce namítl nesprávný postup žalovaného, který o jeho chování rozhodl jako o přestupku namísto civilního deliktu, a to i navzdory nenaplnění formálního a materiálního znaku přestupku, které musí být naplněny současně. Žalovaný dle názoru žalobce měl rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit a dle § 86 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o přestupcích**), řízení zastavit. Rovněž namítal, že v jeho případě nebyl naplněn materiální znak přestupku, jelikož nezaplacení objednávky z důvodu odstoupení od smlouvy je v souladu s § 2002 zákona č. 89/2012 Sb. Občanský zákoník (dále jen **občanský zákoník**), neboť kdyby bylo takové jednání společensky škodlivé, byl by v takovém případě celý institut odstoupení od smlouvy bez dalšího neuplatnitelný, a tedy naprosto zbytečný, jelikož při uplatnění práva na odstoupení od smlouvy by se každý automaticky dopouštěl společensky škodlivého jednání. Žalobce rovněž nesouhlasil s tvrzením žalovaného stran oznámení odstoupení od smlouvy jen u části pokrmů, neboť žalobce uvedl, že odstoupil od objednávky jako celku, současně s tím vytkl žalovanému nedostatečně zjištěný stav věci. Dále opět zdůraznil své tvrzení, že v daném případě by se měl spor řešit v civilně právní rovině jako (ne)oprávněné odstoupení od smlouvy, a nikoliv jako přestupek, a to i z důvodu chybějícího materiálního znaku. Žalobce dále namítal nesprávný postup žalovaného při určování doby, kdy žalobce pojmul úmysl spáchat přestupek – podvod. Úmysl spáchat přestupek – v tomto případě podvod, musí pachatel pojmout před zahájením protiprávního jednání, které naplňuje znaky daného přestupku. Žalovaný ve svých rozhodnutích argumentoval opakovaně pouze skutečností, že žalobce opustil restauraci bez zaplacení – tedy na základě následné skutečnosti, která představuje dokonání celého údajného protiprávního jednání. Takovou úvahu považoval žalobce za nesprávnou. V případě, že by chtěl žalovaný tvrdit, že jednání žalobce bylo předem připravené, musel by žalovaný spolehlivě prokázat, že jeho jednání bylo předem připravené, stejně jako jeho úmysl uvést poškozenou v omyl ještě před započítím veškerého jednání, tedy již před tím, než učinil objednávku (rozsudek Nejvyššího soudu (dále jen **NS**) ze dne 30.6.2015, č.j. 6 Tdo 568/2015-45). Pouhé tvrzení, že důkazem pro připravenost jednání a úmysl žalobce uvést poškozenou v omyl může být spatřován v tom, že bez zaplacení odešel, je ryze absurdní. V případě, kdy žalovaný není schopen prokázat počáteční úmysl žalobce uvést poškozenou v omyl, nebyly splněny zákonem vyžadované náležitosti pro kvalifikaci takového jednání jako přestupku –

podvodu, a takové rozhodnutí je tudíž nesprávné a v rozporu s příslušnými právními předpisy.

Žalobce rovněž vytkl žalovanému, že i přes upozornění neučinil nápravu a nechal ve věci rozhodovat zaujatý správní orgán I. stupně (konkrétně předsedu přestupkové komise), který nerespektoval presumpci nevinu, přičemž takový postup nenasvědčuje jeho nestrannosti a založil tím vadu napadeného rozhodnutí v podobě jeho nezákonnosti. Z výše uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 8.8.2019, č.j. PK-VVŽÚ/4950/19** žalovaný rozhodl tak, že dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Města Třemošná, Komise pro projednávání přestupků (dále jen **komise** či **správní orgán I. stupně**), ze dne 15.5.2019 č.j. SPIS-MUTE-4630/2017/HSO/BKr, kterým byl výrokovou částí I. žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti majetku dle § 8 odst. 1 písm. a) bod 3. zákona o některých přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že dne 15.9.2017 v době od 18:03 hodin do 18:34 hodin v obci Třemošná, Keramická 1073, v provozovně Pizzeria Třemošná, odmítl zaplatit útratu za objednané jídlo, neboť v něm pan X a žalobce měli najít vlas, tedy úmyslně způsobil škodu na cizím majetku podvodem, za který mu bylo uloženo napomenutí a dle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč dle vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, a kterým byla podle § 89 odst. 2 a 3 zákona o přestupcích výrokovou částí II. žalobci uložena povinnost nahradit poškozené paní X, nar. X, bytem X, část škody ve výši 217 Kč, a kterou byla poškozená paní X odkázána se zbývajících částí uplatněného nároku na náhradu škody na soud.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí dále vyplývá, že dne 2.11.2017 oznámila Policie ČR, Obvodní oddělení Třemošná, komisi přestupek, kterého se měl dopustit žalobce a X. Dne 7.12.2017 komise jakožto správní orgán I. stupně doručila poškozené vyrozumění o možnosti uplatnit nárok na náhradu majetkové škody, která jí měla být způsobena jednáním obviněných pana X a žalobce. Dne 13.12.2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno uplatnění nároku na náhradu majetkové škody poškozenou ve výši 411 Kč. Dne 27.12.2017 bylo poškozené doručeno oznámení o zahájení řízení z moci úřední a předvolání k nařízenému ústnímu jednání. Dne 27.12.2017 správní orgán I. stupně doručil oznámení o zahájení řízení také žalobci a dne 28.12.2017 obviněnému panu X. S ohledem na dikci § 78 odst. 2 zákona o přestupcích bylo společné přestupkové řízení zahájeno dne 28.12.2017. Poté následovala dlouhá šňůra neúspěšných pokusů o vyslechnutí obviněných, kteří se vždy na předvolání k výslechu omluvili, přičemž ve většině případů nebylo k jejich omluvám z různých důvodů přihlíženo. Dne 7.2.2018 konal správní orgán I. stupně ústní jednání, jehož se zúčastnila pouze poškozená a svědkyně paní Růžičková. Následně bylo oznámeno zahájení přestupkového řízení i proti panu X a paní X. Dne 30.4.2018 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření poškozené. Dne 2.5.2018 obviněný pan X podal do protokolu svoji výpověď, téhož dne se dostavil i žalobce, který také poskytl své vyjádření. Dne 30.5.2018 správní orgán I. stupně ve věci rozhodl tak, že ve výrokové části I. uznal žalobce vinným ze spáchání předmětného přestupku. Za toto jednání byl žalobci

uložen správní trest – napomenutí a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč a povinnost nahradit poškozené majetkovou škodu ve výši 411 Kč. Výroky II., III. a IV. správní orgán I. stupně zastavil dle § 86 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích přestupkové řízení vedené proti obviněným panu X, panu X a paní X. K odvolání žalobce bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 30.8.2018 č.j.: PK-VVŽÚ/5465/18. Správní orgán I. stupně poté vyzval poškozenou k přesnému vyčíslení škody, ta uvedla částku 352 Kč. V mezidobí dne 30.11.2018 podal právní zástupce žalobce stížnost proti nevhodnému chování a postupu předsedy komise. Dne 17.12.2018 správní orgán I. stupně opět shledal žalobce vinným ze spáchání předmětného přestupku a současně odkázal poškozenou s jejím nárokem na náhradu škody na civilní soud. K odvolání žalobce žalovaný opět zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodnutím ze dne 6.3.2019 č.j.: PK-VVŽÚ/1086/19. Jelikož po vrácení věci správní orgán I. stupně nemusel provádět další dokazování, rozhodl dne 15.5.2019 tak, že byl žalobce uznán vinným z předmětného přestupku a současně mu byla uložena povinnosti uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč jako v předcházejících rozhodnutích a dále mu byla uložena povinnost nahradit poškozené částku ve výši 217 Kč; ve zbytku byla poškozená odkázána na civilní soud. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce opět odvolal.

V žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 8.8.2019 své závěry žalovaný odůvodnil následovně. V rámci odvolacího řízení neshledal žalovaný v rámci procesního vedení přestupkového řízení takovou nezákonnost, která by měla vliv na rozhodnutí ve věci, neboť dokazování a následné rozhodnutí probíhalo v souladu s příslušnými právními předpisy. Správní orgán I. stupně současně v rámci přestupkového řízení žádného z účastníků řízení nekrátil na jeho právech. Žalovaný v rámci odvolacího řízení dále posuzoval, zda odvoláním napadené rozhodnutí je logickým vyústěním provedených důkazů a podkladů pro rozhodnutí, přičemž došel k závěru, že tomu tak je. Z provedeného dokazování a podkladů vyplynulo, že předmětný den v Pizzerii Třemošná žalobce pozval na jídlo své tři kamarády. Objednána byla pizza, 4 saláty a 4 kofoly. Kofoly byly žalobcem zaplacený, reklamována byla dvě jídla, ostatní nikoli. Správní orgán I. stupně v rámci rozhodování o přestupku neřešil oprávněnost či neoprávněnost reklamace, naopak otázku reklamace vyložil ve prospěch žalobce, tedy že obě výše uvedená jídla byla oprávněně reklamována. Žalobce byl však povinen zaplatit zbylá jídla, která nevykázala žádné závady. To však neudělal a s ostatními kamarády odešel bez zaplacení těchto tří jídel z restaurace. Tedy k dohodě o nezaplacení těchto objednaných a nereklamovaných jídel mezi majitelkou pizzerie či pověřeným pracovníkem této pizzerie a žalobcem nedošlo. V tomto jednání spatřoval žalovaný, stejně jako před ním i správní orgán I. stupně, jednání naplňující skutkové znaky přestupku – podvodu, neboť jednání žalobce vykazovalo jednání úmyslné, jelikož platí obecné pravidlo - za objednané jídlo je nutné zaplatit. Příčinnou souvislost shledal žalovaný naplněnou tím, že žalobce na jedné straně uvedl poškozenou v omyl tím, že zbylé tři nereklamované pokrmy zaplatí, neboť nebyly shledány závadnými, namísto toho však přes akceptaci nezávadnosti těchto pokrmů tyto nezaplatil a z restaurace odešel. K tomu žalovaný dále dodal, že soudní judikatura nezaplacení objednaného a zhotoveného jídla v restauraci rovněž považuje za podvodné jednání. Dále k uložené povinnosti žalobci nahradit poškozené částku ve výši 217 Kč a k odkazu poškozené ve zbytku uplatněného nároku na náhradu škody na civilní soud žalovaný uvedl, že se s tímto závěrem správního orgánu I. stupně ztotožnil, neboť byla spolehlivě zjištěná částka 217 Kč, kterou je žalobce povinen zaplatiti poškozené za

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

nereklamovaná a nezaplacená jídla. Jelikož žalovaný ani správní orgán I. stupně nebyly kompetentní k posouzení způsobu uplatnění reklamace a odstoupení od smlouvy (tato část nebyla ani předmětem řízení o přestupku), zůstala tato částka čítající 79 Kč za reklamovaný salát a 115 Kč za pizzu Ferda Mravenec (tj. celkem 194 Kč) spornou a bude předmětem řízení před civilním soudem.

K námitce žalobce stran tvrzení, že se nejedná o přestupek, žalovaný uvedl, že v případě, kdy by žalobce postupoval v souladu se zákonem a uplatnil reklamaci na všechna objednaná jídla a odstoupil od smlouvy, přičemž by dodržel zákonem stanovený postup, skutečně by se nejednalo o přestupek, Avšak žalobce tak neučinil, respektive učinil tak pouze u dvou jídel z pěti a poté bez zaplacení nereklamovaných jídel odešel. Takovéto jednání spočívající v objednání jídel a jejich následném úmyslném nezaplacení vykazuje jak formální znaky přestupku proti majetku – podvodu, tak i materiální znak, tedy společenskou škodlivost. K námitce stran posuzování reklamace žalovaný uvedl, že posuzování, zda reklamace dvou jídel stranou žalobce byla oprávněná či nikoli, správní orgány v rámci řízení o přestupku neřeší, avšak s ohledem na nutnost rozhodnout o vině či nevině žalobce, správní orgány posoudily obviněným namítanou reklamaci dvou jídel v jeho prospěch, tedy vyšly z premisy, že reklamace byla oprávněná, a to z důvodu, že ve spisovém materiálu není žádný důkaz, na základě kterého by mohla být výpověď žalobce jednoznačně v tomto tvrzení rozporována. Žalobce opětovně namítl, že meritem věci je odstoupení od smlouvy (objednávky), což by mělo být řešeno civilním soudem. S touto námitkou se žalovaný neztotožnil, neboť předmětem nebylo odstoupení od smlouvy, ale objednání jídel, která poškozená zhotovila, předala žalobci, a ten za tato jídla nezaplatil a odešel. Ve svém odvolání rozporoval žalobce formu zavinění – úmyslné jednání. K této námitce žalovaný uvedl, že úmyslné jednání žalobce vyplynulo z jeho reakce, kdy bez zaplacení odešel, přičemž věděl, že nebylo reklamováno vše, co objednal, a aniž by se pokusil domluvit na uhrazení objednávky. Z jeho jednání žalovaný dovodil, že neměl v úmyslu zaplatit. Námitku žalobce týkající se uložené povinnosti zaplatit poškozené škodu ve výši 217 Kč vypořádal žalovaný následovně. Poškozená řádně uplatnila nárok na náhradu majetkové škody. V rámci přestupkového řízení bylo zjištěno, že poškozené prokazatelně vznikla škoda ve výši 217 Kč, a to za nereklamované a nezaplacené jídlo (tedy byla spolehlivě zjištěna škoda ve výši 217, která vznikla poškozené v příčinné souvislosti s jednáním žalobce). Tato částka tedy byla spolehlivě zjištěna, a tudíž dle § 89 odst. 2 zákona o přestupcích byla žalobci uložena k zaplacení. Jelikož výše uplatněného nároku na náhradu škody byla poškozenou vyčíslena částkou vyšší než 217 Kč, odkázal správní orgán I. stupně ve zbytku uplatněné a nárokované výše škody poškozenou na civilní soud.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 12.11.2019** mimo jiné uvedl, že žalobní námitky jsou totožné s těmi odvolacími, a tudíž se s nimi vypořádal již ve svém rozhodnutí, na které v podrobnostech odkázal. Poté ve stručnosti shrnul dosavadní děj a rozhodné skutečnosti v této věci. Z uvedených skutečností byl žalovaný přesvědčen o úmyslu žalobce nezaplatit již v době objednávky, neboť pokud by tomu tak nebylo a chtěl zaplatit, učinil by nějaký úkon vůči poškozené, ze kterého by bylo možné dovodit jeho úmysl zaplatit, tedy věc řešit. Z výpovědi svědkyně paní Růžičkové (servírky) a poškozené vyplynulo, že žalobce a jeho přátelé sami od sebe odešli. Tuto skutečnost uvedl ve svém vyjádření i pan X. Pan X ve svém vyjádření neuvedl, že by žalobce udělal něco, co by bylo možné považovat za sdělení

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

odstoupení od smlouvy vůči poškozené, naopak, žalobce se sám rozhodl, že nezaplatí a všichni odejdou. Žalovaný takovéto jednání považuje za jednání přestupkové, tedy společensky škodlivé, což zdůvodnil v napadeném rozhodnutí. K námitce žalobce stran zaujatosti správního orgánu I. stupně a jeho tendenčnímu jednání žalovaný uvedl, že v průběhu přestupkového řízení nebyla žalobcem podána námitka podjatosti. Žalobce podal stížnost na prošetření postupu a chování předsedy Komise pro projednávání přestupků města Třemošná. Předmětem této stížnosti bylo upozornění na postup předsedy přestupkové komise, který písemným dotazem adresovaným Karlově Univerzitě v Praze ověřoval pravdivost údaje sděleného žalobcem. Žalovaný v rámci vyřízení stížnosti připustil, že obsah dotazu předsedy přestupkové komise měl být definovaný obecněji, to však neznamenal automaticky jeho podjatost, neboť současně také konstatoval opodstatněnost dotazu předsedy přestupkové komise. Žalovaný považoval napadené rozhodnutí za zákonné a vycházející z provedeného dokazování. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným ohledně žalobce** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 8.8.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 12.11.2019 odpovídají obsahu spisu. Napadené rozhodnutí ze dne 8.8.2019 bylo žalobci doručeno prostřednictvím tehdejšího zástupce, jemuž bylo doručeno do datové schránky dne 12.3.2020.
6. **V replice ze dne 27.12.2019** žalobce sdělil, že žalovaný naprosto stejným způsobem jakým bylo namítáno v žalobě, znovu nedospěl k úplnému zjištění skutkového stavu. Naopak používá pouze ta vyjádření, jež podporují jeho vlastní argumenty, aniž by vzal v potaz i ta ostatní. V případě, kdyby tak učinil, došel by zjištění, že obsluze bylo po nalezení druhého vlasu oznámeno, že žalobce odstupuje od celé objednávky. Rovněž žalovaný uvedl, že kdyby žalovaný nevytrhával části vyjádření pro podporu svých tvrzení a vykládal je v celém kontextu vyjádření, zjistil by, že jím zmíněné výpovědi/vyjádření oznámení žalobce o odstoupení od smlouvy sice nepodporují, ale ani nevyvrací. V kombinaci s výpověďmi, kterými se žalovaný opakovaně odmítl zabývat, je tak naprosto nepochybné, že žalobce odstoupení od smlouvy oznámil. Dále žalobce znovu upozornil na fakt, že k neúplnému skutkovému zjištění navíc žalovaný stále dovozuje úmysl žalobce spáchat podvod z jeho následného jednání, tedy nezaplacení objednávky. K tomu se žalobce konkrétně vyjádřil již v podané žalobě. V samém závěru žalobce reagoval na tvrzení žalovaného ohledně (ne)podjatosti správního orgánu I. stupně, kdy jak připouští, nepodal námitku podjatosti, avšak namítal tuto skutečnost téměř ve všech podáních učiněných v průběhu správního řízení; žalovaný se tak touto zásadní skutečností měl zabývat. Žalobce i nadále setrval na závěrech učiněných v žalobě.
7. **V žalobě** byla jako osoba zúčastněná na řízení uvedena X, bytem X, která však podáním ze dne 30.10.2019 soudu sdělila, že nepovažuje za nezbytné a účelné, aby v řízení uplatňovala práva osoby zúčastněné na řízení, a tohoto práva se vzdává.
8. **Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.)** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen

správní orgán). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).

9. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 8.8.2019, a soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba je důvodná.
10. Důvodnou shledal soud žalobcovu námitku stran absence důkazu o tom, že měl úmysl uvést poškozenou v omyl ještě předtím, než učinil předmětnou objednávku, neboť v takovém případě nelze jeho jednání kvalifikovat jako přestupek – podvodu. Rovněž měly správní orgány obou stupňů nesprávně přistoupit k výkladu subjektivní stránky přestupku, když úmysl žalobce spáchat předmětný přestupek nesledovaly k době objednávky, nýbrž k momentu, kdy žalobce s přáteli po reklamaci nezaplatili a odešli.
11. Premisou uvedeného případu je ve stručnosti tvrzení, že se měl žalobce dopustit přestupku – podvodu tím, že po uplatnění reklamace dvou jídel nezaplatil útratu za tři zbývající objednaná a nereklamovaná jídla a odejít, přičemž tak měl učinit úmyslně, a způsobit tím tak poškozené majetkovou škodu.
12. Dle § 8 odst. 1 písm. a) bod 3. zákona o některých přestupcích „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že úmyslně způsobí škodu na cizím majetku podvodem.“
13. Téměř všechny přestupky mají přímý korespondující trestný čin, samy o sobě však nejsou v zákoně o některých přestupcích nijak definovány. Při jejich interpretaci je proto nutné vycházet z definice korespondujících trestných činů podané trestním zákoníkem. V daném případě se jedná o trestný čin podvodu dle § 209 trestního zákoníku (tj. zákon č. 40/2009 Sb.).
14. Podle § 209 odst. 1 trestního zákona „Kdo sebe nebo jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl, využije něčího omylu nebo zamlčí podstatné skutečnosti, a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou ...“
15. V daném případě je tak sporná otázka naplnění subjektivní stránky přestupku – podvodu, kdy je vyžadováno úmyslné zavinění, přičemž, a to je podstatné, podvodný úmysl tu musí být již v době jednání pachatele. Tento závěr potvrzuje jednak rozsudek NS ze dne 30. června 2015, č.j. 6 Tdo 568/2015 – 45 „Po subjektivní stránce je tedy třeba úmyslného zavinění, a to ne v kterýkoliv okamžik, ale již od počátku jeho jednání vůči poškozenému.“ stejně jako odborná literatura (např.: ŠÁMAL, Pavel, Oto NOVOTNÝ, Tomáš GRÍVNA, Jiří HERCZEG, Marie VANDUCHOVÁ a Rudolf VOKOUN. *Trestní právo hmotné. 8., přepracované vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2016. ISBN 978-80-7552-358-7*). Ve světle těchto závěrů tak bylo za počátek jednání pachatele nutno považovat v tomto případě moment, kdy žalobce učinil samotnou objednávku, nikoliv až jeho rozhodnutí nezaplatit po „částečné“ reklamaci a následném odchodu. Tudíž již v době učinění objednávky by musel mít žalobce v úmyslu za objednávku nezaplatit.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

16. K zjišťování, zda došlo k naplnění subjektivní stránky předmětného přestupku a to, zda a kdy pojal žalobce úmysl nezaplatit, se žalovaný vyjádřil takto, že „*úmyslné jednání obviněného vyplynulo z jeho reakce, kdy bez zaplacení odešel. Obviněný věděl, že nebylo reklamováno vše, co objednal, a aniž by se pokusil domluvit na uhrazení objednávky, bez zaplacení odešel. Z jeho jednání naprosto jednoznačně vyplynulo, že neměl v úmyslu zaplatit. Prokázání úmyslného jednání obviněného krajský úřad spatřuje a jednoznačně vyplývá z následného chování obviněného, který bez zaplacení odešel.*“ Z uvedeného tvrzení žalovaného je zřejmé nepochopení způsobu, jakým musí být subjektivní stránka přestupku – podvodu zjišťována a následně prokázána, tj. k jakému okamžiku musí být zjištěn úmysl uvést poškozeného v omyl. Tím, že tak žalovaný neučinil a neprokázal žalobci úmysl uvést poškozenou v omyl v době, kdy učinil objednávku, nebyl naplněn jeden z obligatorních skutkových znaků přestupku - podvodu, a žalobce tudíž nemohl být v důsledku toho uznán vinným z jeho spáchání. Lze tak přisvědčit i další žalobcově námitce, že za takovýchto okolností nebyl naplněn ani materiální znak přestupku – společenská škodlivost, jelikož se za takového stavu nejednalo o přestupek. V napadeném rozhodnutí žalovaný rovněž konstatoval, že i judikatura považuje nezaplacení objednávky v restauraci za podvodné jednání. K tomu nutno dodat, že tomu tak skutečně je, avšak správní orgány obou stupňů uvedenou judikaturu (aniž bylo uvedeno, o jakou konkrétní judikaturu se jedná) vyložily nesprávně, neboť nereflektovaly subjektivní stránku protiprávního jednání a nejspíše se spokojily s pouhým konstatováním, že obdobné jednání je zkrátka vždy považováno za protiprávní bez bližšího zjišťování naplnění určitých znaků takového jednání.
17. Soudu tak nezbyvá než konstatovat, že z aktuálně zjištěného skutkového stavu nelze s jistotou určit, že by žalobce pojal úmysl uvést poškozenou v omyl již v době, kdy učinil objednávku a zhojit tak tímto způsobem nesprávný závěr žalovaného. Navíc z dalších přidružených okolností vyplývá, že žalobce zaplatil úhradu za nápoje a již samotná reklamáce indikovala neochotu původního záměru za objednané jídlo zaplatit z později nastalého důvodu, a to z důvodu jeho údajných vad. Tyto okolnosti *prima facie* nepůsobí jako záměr uvést poškozenou v omyl již v době objednávky, avšak soud připouští, že by se mohlo jednat o předem důmyslně promyšlený plán, nicméně takovouto fabulaci by musel správní orgán I. stupně řádně zdůvodnit a především prokázat. Za předpokladu, kdy se žalovanému nepovede prokázat naplnění všech obligatorních znaků přestupku – podvodu, nebude se v případě žalobce jednat o přestupek, nýbrž o civilní delikt (kvazidelikt), který by měl být, jak je v žalobě namítáno, projednán před civilním soudem. Je tedy zcela v dispozici žalovaného, potažmo správního orgánu I. stupně, aby tento nedostatek odstranil takovým způsobem, aby nemohlo být pochyb o tom, zda žalobce pojal úmysl spáchat přestupek – podvodu již v době objednávky. Správní orgán I. stupně tak bude především povinen zjistit žalobcův úmysl v době, kdy učinil objednávku a současně odůvodnit, jaké úvahy jej vedly k tomu usuzovat, že žalobce měl tento úmysl již v této době.
18. Námitku žalobce stran tendenčního a nezákonného jednání správního orgánu I. stupně není soud příslušný v rámci tohoto řízení posuzovat. Žalobce mohl a měl za situace, kdy shledal takovéto jednání ze strany správního orgánu I. stupně, uplatnit námitku podjatosti dle § 14 odst. 3 správního řádu, popřípadě, jak tomu i bylo, podat stížnost dle § 175 téhož

zákona a řešit tuto situaci dalšími navazujícími kroky. V nyní projednávané věci je však předmětem řízení pouze rozhodnutí žalovaného o spáchání přestupku žalobcem.

19. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soud napadené rozhodnutí zrušil stejně jako jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve smyslu § 78 odst. 1 a 3 s.ř.s. (**výrok I. rozsudku**), neboť shledal žalobu důvodnou pro vady řízení výše uvedené.
20. Ve smyslu § 78 odst. 4 s.ř.s. zavazuje soud svým právním názorem správní orgán I. stupně k tomu, aby zjistil skutečný stav věci, a to především s důrazem na zjištění existence úmyslu žalobce uvést poškozenou v omyl v době objednávky tak, aby bylo možné prokazatelně tvrdit, že ten již v té době zamýšlel za tuto objednávku nezaplatit a naplnit tak subjektivní stránku přestupku podvodu jako jednoho z obligatorních znaků nezbytných pro vyhodnocení jeho chování jako přestupkového. V případě, že se správnímu orgánu I. stupně nepodaří prokázat úmysl žalobce uvést poškozenou v omyl již od chvíle, kdy byla učiněna objednávka, je vhodné, aby správní orgán I. stupně řízení zastavil či zvážil další jiný postup. Za tímto účelem musí správní orgán I. stupně rovněž zvážit, zda nebude nutné opět provést dokazování a shromáždit další nové, relevantní a objektivní důkazy na podporu svých tvrzení.
21. Náklady řízení dle podání zástupce žalobce ze dne 30.6.2020 spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměně advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen **advokátní tarif**). Zástupce žalobce, advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka odměny zvyšuje o DPH vypočtenou podle zákona č. 235/2004 Sb. za použití sazby platné v době rozhodnutí soudu, tj. 21 %. Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu 3 100 Kč a podle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč. Odměna advokáta sestává ze tří úkonů právní služby, a to jednoho úkonu podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci), dvou úkonů podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (za podání žaloby a repliky ze dne 27.12.2019), tj. 9 300 Kč. K odměně za tři úkony právní služby přísluší tzv. režijní paušál ve výši 3 x 300 Kč dle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu, tedy 900 Kč. Náhrada za daň z přidané hodnoty činí 2 142 Kč. Žalobcem důvodně vynaložené náklady řízení tak činí 15 342 Kč, soud proto tuto částka uložil uhradit žalovanému na uvedený účet. K plnění byla dle § 160 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. stanovena s ohledem na technické možnosti žalovaného správního orgánu lhůta jeden měsíc od nabytí právní moci tohoto rozsudku (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 25. června 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.